

Z cizích revuí.

KONJIČKI GLASNIK 1933, svazek I (leden-duben).

Plk. M. V. Županjevac: Divisní jezdecktvo v minulých válkách.

Autor v svých válečných vzpomínkách líčí první střetnutí své eskadrony s tureckou pěchotou na stracinském postavení severně od Kumanova.

Plk. Voj. J. Ilić: Úloha jezdecké divise v srbskoturecké válce 1912.

Podrobná studie o srbském a tureckém jezdecktve, o jejich síle, výzbroji, výcviku, mobilisaci a koncentraci v době první balkánské války. Operace srbské jezdecké divise, jako boj u Mladého Nagoričana za bitvy kumanovské, její vítězství v této bitvě, dobytí Velesu, pád prisatských postavení, útok na Bitolj, jsou popsány autorem jednak podle vlastních zážitků ve funkci velitele eskadrony, jednak na podkladě pozorného studia historických pramenů.

V. B.: Vlastnosti dnešního zpravodajství.

Za nejdůležitější a nejsobitější charakteristiku dnešního zpravodajství pokládá autor značnou početnost a různorodost úkolů, které jsou službě zpravodajské ukládány. Ač podstata její zůstala táž, přece se již s rozšířením pojmu války a celonárodní účasti při ní prakticky rozsah zpravodajství do té míry rozvětvil, že meze jeho lze těžko stanovit. Dál se autor zabývá jen vojenskou zpravodajskou službou, do níž v duchu svého třídění pojmů zařazuje i průzkumnou činnost jednotlivých zbraní, a detailně ji popisuje. Nezapomíná na nejnovější technické vymoženosti a objevy a hodnotí jejich význam pro opatřování zpráv pro vlastní velitelské. Z celého článku je však vidět, jak se autor nekonáním vojenské služby odklonil od praxe a jak je závislý na pramenech, z nichž své vývody čerpal.

Mjr. Nežmah: Návrh na předpis o jízdě koňmo.

Dokončení článku, v němž autor na základě německých pramenů shromažďuje materiál pro předpis anebo pro směrnice pro výcvik v jízdě koňmo, a to v static: skákání přes překážky, výcvik koní ve skoku, skákání s jezdcem, jízda v terénu, výcvik na jízdárně redresura (výcvik koní s různými vadami). Mjr. Nežmah je si, jak v závěru tvrdí, vědom, že jeho článek nevyčerpává celé nauky o jízdě koňmo a že udává jenom směr, jímž je možno se brát při shromažďování materiálu pro příští, definitivní předpis.

Kpt. jezd. býv. rus. arm. Vsevolod N. Barteněv. Z válečných zápisů velitele eskadrony.

Obširná vzpomínka velitele eskadrony IV. jezdecké brigády, bráncí úspěšně ve svazku XII. ruské armády prostor na horním toku Driny. Potom líčí autor smělý podnik, koncipovaný náčelníkem divise torpedových člunů, kapitánem válečného loďstva Alexandrem V. Kolčakem do německého týlu v řížském zálivu, jímž byly způsobeny značné materiální škody a ztráty u pobřežních posádek německého vojska a jehož se kromě jednotek válečného loďstva ruského zúčastnila i eskadrona kpt. Barteněva. Dokončení těchto vzpomínek, v němž se autor vrací zpět k počátku světové války, kdy v září 1914 konal se svou eskadronou průzkumnou službu v prostoru pevnosti Osovec a hranic rusko-německých je ve II. svazku.

Plk. jezd. v. v. Vjekoslav Hauer: Úvaha o jízdách na velké vzdálenosti.

Zdůrazniv význam jezdeckého sportu pro brannost a poukázav na některé vynikající výkony, zaznamenané v historii dálkových jízd v době před světovou válkou, autor se přimlouvá, aby se tomuto oboru věnovala náležitá pozornost, jak toho jezdecký sport vůbec a dálková jízda zvláště pro svůj význam národní, sportovní i branný plně zasluhuje.

Kpt. II. tř. Djure M. Horvat: O koupi jezdeckého koně.

Návod, jehož první část je obsažena v tomto čísle „KG.“, obsahuje pro méně zkušeného jezdce rady, jichž má dbát při koupi vlastního koně. Pokyny v tomto čísle obsažené týkají se zjišťování věku koně, zdraví očí, způsobu pozorování koně v stáji, při sedlání a při zkušební projížďce. Druhou část pokynů a rad autorových při koupi jezdeckého koně, v níž autor varuje před některými klamnými rysy exteriéru a doporučuje k získání schopnosti oceňovat bezpečně přednosti a vady koní stálé a pozorné studium nejen vzhledu, ale i mechanismu jejich pohybů, odsuzuje zároveň ty, kdož se zabývají jezdeckým sportem a nevšímají si těchto nesčetných známek, viz ve II. svazku.

Kpt. II. tř. Ferdo F. Milošević — por. Djordje P. Ganović: Něco o použití cyklistického praporu ve svazku jezdecké divise.

Jihoslovanská jezdecká divise má dnes v svém svazku cyklistický prapor. Účelem tohoto doplnění bylo zesílit palebnou sílu jezdeckva, a proto i použití cyklistických jednotek řeší autoři ve smyslu této these. Za pochodu se pohybuje v čele vyšší jednotky jezdeckva, ač není-li souběžné cesty, kdy je lépe dirigovat jej tudy. Lze-li však předvídat střetnutí s nepřítelem, cyklistický prapor je zařazen na zadu proudu. Za průzkumu zůstává cyklistický prapor v druhém sledu a jen menší oddělení cyklistů lze přidělit průzkumnému sledu pro službu spojovací, a to částem pohybujícím se podél komunikace, sjízdné pro kola. Na předních strážích jsou cyklistické jednotky zpravidla buď u valného voje nebo u zálohy předních stráží. V boji ovšem připadá cyklistickému praporu úloha důležitější, neboť vzhledem k své výzbroji a vzhledem k menší závislosti kulometné roty na bojovém trénu může přijmouti na sebe hlavní tíhu boje; v útoku je to ve směru hlavního úsilí, čímž umožní svým druhům jezdcům využít jejich možnosti manévru do boku nepřítele, v obraně pak svými zbraněmi tvoří kostru obrany, zatím co jezdeckvo v duchu jihoslovanského nazírání na činitele obrany (palba, terén, manévr) tvoří prvek manévru. Autoři končí první část své úvahy konstatováním: „V jezdecké divisi orgánem průzkumu zůstává jezdeckvo, orgánem boje pak spolu s jezdeckvem cyklistický prapor.“

Poznámka. Hospodářská tiseň, nutící k pronikavým škrtům v státních rozpočtech, zasáhla v minulém roce i jihoslovanský odborný tisk, jehož subvence byly zřejmě sníženy, jak vidíme z toho, že se „Konjički glasnik“ změnil z čtvrtletního sborníku na revue, vycházející jen třikrát ročně, anebo z okolnosti, že dosavadní pěchotní a dělostřelecká revue, vycházející odděleně, splynuly v jednotný „Pešadiskoartileriski glasnik“.

Svazek II (květen-srpen).

Brig. gen. Djordje Jorgović: Organizace spojovací služby u jezdecké divise.

Značná pohyblivost a různorodost akcí a operací jezdeckva vytvářejí u této zbraně též speciální požadavky kladené na organizaci a udržování styku a spojení. Tyto postuláty nejsou ovšem stejné v obou hlavních údobích jeho činnosti, v manévru anebo v boji, neboť autor podle zkušeností z poslední války postupuje v své úvaze podle těchto dvou fází, za manévrování koňmo a v boji pěšky. V prvním z obou jmenovaných údobí se situace velmi rychle mění a střídají, a proto odborný orgán v štábu divise musí vynikat schopnostmi nejen speciálními, ale i pochopením pro potřeby jezdeckva; musí umět předvídat a přizpůsobit četná pojitka potřebám situací, ale musí být zároveň podporován všemi spojovacími orgány i všemi veliteli, a to tak, že se vzájemná povinnost udržeti styk a spojení stane samozřejmou. Autor nezasahuje do technické stránky celé otázky, nýbrž udává rovněž jen všeobecné zásady pro použití toho onoho pojítka (radiotelegrafie, holubi, spojky s mechanickými převozními prostředky anebo jezdci).

Plk. jezd. v. v. Vjekoslav Hauer: Poznámky o dostihovém sportu.

Autor po svém článku o loveckých jízdách (viz VR. 1933/4) přistupuje v tomto článku k rozboru některých otázek dostihového sportu. Je to především otázka treningu, kterou však autor odbývá odkazem na své dřívější práce, a hlavní pozornost věnuje chovu koní, potřebných jednak k účelům sportovním, jednak vojenským. Srovnává pokrok posledních let proti letům hned po světové válce a srovnává i počet koní na území jednotlivých států evropských. Tak Maďarsko má na svém území 92.000 čtver. km 900.000 koní, Německo na 468.746 čtver. km 3.800.000, staré Srbsko nemělo vůbec koní pro své vojsko, kdežto nová Jugoslavie má na 249.000 čtver. km 1.000.000 koní. Plk. Hauer však trpce vytýká, že se koně, na př. v největší Sávské banovině, k vojenským účelům nehodí, a proto žádá, aby se přistoupilo k reorganizaci způsobu domácího chovu a k vypěstění plemene, jež by bylo k užitku vojsku i sportu.

Kpt. II. tř. Djuro M. Horvat: Způsob přípravy jezdeckého koně.

Autor líčí celý postup výcviku koně, při němž zdůrazňuje mírnost a laskavost v zacházení, metodičnost v postupu a důslednost, jež se však nesmí nikdy zvrhnouti v kruté vymáhání trestem. Jinak autor neříká v článku nic nového, co by nebylo obsaženo v předpisech („Pravidlo jahanja“, „Pravidlo za drezuru remonata“).

Por. jezd. Bogoljub M. Vuković: O Mezinárodním jezdeckém svazu a jeho statutech.

Ježto se jezdecký sport v Jugoslavii počal v poslední době utěšeně rozvíjet, a to nejen, jak je zcela pochopitelné, zásluhou důstojníků hipických zbraní, ale i zásluhou některých nadšených citelů tohoto sportovního odvětví z kruhů občanských, takže národní svaz jezdecký „Knez Mihajlo“ v roce 1931 přistoupil jako řádný člen k „Fédération equestre internationale“ (F. E. I.), autor pokládá za svou povinnost seznámit čtenáře se stanovami této instituce a se závodními podmínkami, doprovázejí svůj informativní článek 16 fotografiemi, mezi nimiž je škpt. Býček na „Gabriele“ a major Thiel na „Sonnenbruderu“.

Kpt. II. tř. Ferdo F. Muslović: Francouzská „lehká divise“.

Autor je přesvědčen, že nejvýhodnější řešení motorisace našla francouzská armáda v své „lehké divisi“, a proto popisuje její složení: 2 jezdecké brigády po 2 plucích jezdeckta, pluk motorisovaného jezdeckta o 3 oddílech, pluk dělostřelectva o 1 oddílu jízdního dělostřelectva a 1 oddílu na autech, oddíl obrněných aut o 36 vozech, železniční rota na kolech, spojovací rota a jízdní mostní trén.

Svazek III (září-prosinec).

Brig. gen. Dim. D. Pavlović: Nová výzbroj jezdeckta pro boj koňmo.

Autor se v bojích, jichž se zúčastnil, přesvědčil, že dosavadní výzbroj jezdeckta pro boj na koni nestačí, a po zevrubném probrání příčin neúplného úspěchu jezdeckta v minulých válkách, navrhuje spojení obou zbraní jezdeckých, revolveru a šavle, v jednu zbraň, jejíž konstrukce je autorovým vynálezem. Revolver je totiž zasazen do rukověti šavle, takže jezdec drže šavli připravenou k úderu může zároveň i použití zbraně střelné, tak jako pěšák používající pušky s nasazeným bodákem. Výsledky použití podle autorových vývodů byly výborné. Průměrný střelec umístil při přesném zamíření přes mřížku revolveru všechny rány v černém kotouči, při zamíření přes hrot šavle všechny zásahy v terči, vzdáleném 25 m. Tento vynález autor učinil před 8 lety a nyní pracuje o jeho zdokonalení, t. j. aby revolver nebo pistole byly od šavle oddělitelné a k navrhovanému použití byly spojeny jednoduchým zařízením.

Kpt. II. tř. Djuro M. Horvat: Velitel čety jako instruktor jízdy na koni.

Ačkoli velitel eskadrony řídí všechný výcvik, přece se může mladému veliteli čety přihodit, že je nucen pracovat se svou četou samostatně bez pomoci a kontroly představených. Proto těmto mladým druhům adresuje autor několik svých rad, zkušeností

ověřených. Na první místo klade požadavek věnovat zvláštní pozornost nováčkům, kteří se bojí nebo nemají chuti k jízdě na koni, což odstraní instruktor výchovou k sebevědomí a k důvěře k učiteli. K tomu je ovšem třeba značné dávky trpělivosti, klidu a sebeovládání, jež instruktor vštěpuje vojínům svým osobním příkladem. Přiděluje-li bázlivým nováčkům mírnější koně a soustřeďuje-li pozornost na jejich výkony, jež provází individuálně svými poznámkami, dokáže vše, a to spíše a snáze nežli křikem, hrubostmi a nadávkami. Nestačí jen stereotypní, paušální opravy sedu, polohy pat, kolen, lýtek, loktů, nýbrž třeba poznámkami skutečně poradit a dosáti zlepšení. Autor žádá tedy individuální výcvik po všech stránkách a po celou dobu výcviku.

V. B.: Léta jícítank.

Přehled vývoje jednotlivých typů tanků po světové válce až po „Flying Tank“ amerického inženýra Christlieho model 1940, o němž podává autor údaje podle zprávy „Army and Navy Journal“.

Kpt. II. tř. Naul Spišić: Stavba pontonového mostu na řece Nišavě.

Ježto v „KG.“ nebylo dosud článků o technických výkonech zákopnických eskadron, ač jezdecké zákopníci jsou významnými pomocníky své zbraně, autor pokládal za svou povinnost uveřejnit ukázkou takové činnosti a popsal stavbu pontonového mostu z různého mostního materiálu (rakouského a tureckého), již provedl o závěrečných cvičeních II. jezdecké brigády v září 1932 na řece Nišavě u vesnice Trupale s rotou 2. zákopnického praporu.

Aktuální otázky jezdeckva v cizím písemnictví.

Redakční článek, jenž v překladu tlumočí čtenářům tyto zahraniční názory o jezdecktvu: Gen. Bourberie „Soudobé jezdecktvo“ („Revue militaire francaise“ 1933/148), mjr. Mariot „Problémy jezdeckva“ („Revue de cavalerie“ 1933, září-říjen), plk. Grunert „Jezdecktvo v budoucí válce“, „The Cavalry Journal“ 1933, květen-červen, plk. Schak „Zásady použití soudobého armádního jezdeckva“ (Mil. Wochenblatt, 1933/7) a „Plukovní jezdecktvo pěším plukům“ (Mil. Wochenblatt, 1933/45).

Ppor. děl. Božidar J. Ivanović: Jednodenní dálková jízda.

Autor je účastník dálkové jízdy, již vykonalo podle nařízení velitele II. jezdecké divise 22 důstojníků, 22 poddůstojníků a 44 vojínů 5. jezdeckého pluku „královny Marie“ a oddílu jízdního dělostřelectva dne 24. dubna 1932 na trati Palanka-Topola-Palanka, dlouhé 62 km, při čemž pochod trval 12 hodin s průměrnou hodinovou rychlostí 8'5 km. Popis je doplněn tabulkou se jmény účastníků, se jménem, stářím, původem, výškou a pohlavím koně, váhou jezdce a potřeb, kondicí koně před odjezdem a po návratu. Cestou účastníkům-velitelům bylo uloženo vypracovat několik taktických úkolů.

Ppor. jezd. Mihaljo D. Perić: Popis jednodenní dálkové jízdy.

Podobně jako z předchozího referátu je patrné i z tohoto, s jakým zájmem účastníci cvičení vykonali. Tuto dálkovou jízdu organizoval velitel 4. jezdeckého pluku „velkoknížete Konstantina Konstantinoviče“, plk. Borivoje P. Kostić s 19 důstojníky, 8 poddůstojníky a 24 vojiny svého pluku na trati Vršac-Straža-Vršac, dlouhé 55 km; vlastní pochod trval 7.5 hod., s oddechy a odpočinky 10 hod., polední odpočinek od 11 hod. do 13 hod., ruch 8 km/hod. Na rozdíl od předchozí dálkové jízdy byla tato konána jako hlídkové cvičení ve třech fázích, při čemž se velitelé vystřídali. Poučení, jež bylo z tohoto cvičení vytěženo, hodnotí autor takto: „Důstojníci a poddůstojníci se tím zdokonalují v svém vlastním oboru, získávají nové praktické zkušenosti v orientaci v neznámém terénu, pracujíce zároveň pod tlakem času a konečně, co je nejdůležitější, učí se racionálně využívat a šetřit síl svého nejujektivnějšího druhu — koně. Zdravotní stav jezdců a koní byl i v tomto případě komisionálně zjištěn po návratu a označen jako dobrý. I toto cvičení je doplněno tabulkou s daty o jezdcích a koních. Škpt. J. M. S.